

1.

Hoewel hij geen slechter moment had kunnen kiezen in de geschiedenis van zijn woonplaats, besloot het Korte Verhaal op een voorjaarsochtend - na wederom met diepe overpeinzingen te zijn opgestaan - dat het zo niet langer kon. Dat er iets moest gebeuren. Dat hij iets aan zijn situatie moest doen.

Al geruime tijd werd hij door 1 kwestie geplaagd; diep in zijn hart wilde hij graag een Roman zijn, een Scenario soms, een Script voor een dertiendelige televisieserie vaak. In ieder geval een ander genre. Een hoedanigheid met meer perspectief dan hijzelf.

Dat soort dagen draaiden er meestal op uit, dat hij meteen zijn bed weer in kroop, omdat hij meende toch te kort te zijn om ooit een boek van betekenis te kunnen worden. Dat had zijn moeder - een Detective - ook altijd tegen hem gezegd. Zo ging een etmaal vaak snel voorbij, waardoor het Korte Verhaal ook niet zoveel meemaakte en dus beperkt van omvang bleef. Ziedaar de vicieuze cirkel waarin hij zich al jaren bevond, die op voornoemde voorjaarsochtend werd doorbroken.

De directe aanleiding was een ontmoeting met de Roddelrubriek de dag daarvoor.

Dat creatuur werd door iedereen liever gemeden in Boekhandelstad, vanwege de pijnlijke verhalen die hij erop nahield. Die wist -ondanks zijn overgewicht - altijd snel en vals uit de hoek te komen. En gisteren was de Rubriek helemaal op dreef. Hij zat op een terras met zijn dikke lay-out en gladde cover, weggedoken onder een luifel om in de schaduw te blijven.

‘Hee, Kort Verhaal. Kom hier. Snel!’

Dat was het vervelende van dat naderende zomerweer. Door die terrassen kon je iemand niet mijden op straat. Hij moest wel naar hem toe.

‘Zojuist, bij een aanslag, is er een Krimi verschrikkelijk uit zijn dak gegaan’, hijgde het Roddelblad. ‘Een seriekrimi zelfs, met heel veel verschillende delen met een enorme hoeveelheid narigheden.’